

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Az Uj Cimborá II-ik országos gyermekrajzkiállításáról.

Édesebb, mint Tokaj bora,
Gyermeknek az Uj Cimborá.

Márkos András Unit. koll VIII. ot. díjnyertes plakátja.

VI. ÉVFOLYAM

8. sz.

1938. MÁRCIUS

10.

**MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.**

HÓVIRÁG.

Mikor még sötét halott a faág,
Már kivirít a földön a kis hóvirág,
A márciusi nap alig tünteti a havat,
De, hogy már megtört az erős lakat,
A föld is lassan életre kel.
Kis virág halk szava énekel.
Hangtalan esengettyük szava szól,
S bujlik a kis virág a hó alól.
S míg hallgatag fejük meghajol,
Szerte az új élet dala szól.
Tavaszt váró lelkünk is remeg,
Kis virágok csak jöjjetek!

Katona Jenő.

Hogy írjuk?

Ezeket a szavakat is írjátok be a szógyűjtőbe.

Bárgyú, bárha, bárhol, bármi, bármikor, bármiképpen, barométer (időmérő), basa, vagy pasa (mindkettő helyes), basi-bozuk (ázsiai népfaj, bástya, basszus (hang), bosszus (mérgező, rosszkedvű), batiszt, Batthyány (olv. Battyányi), bátya, bátyám, bátyja, bátyjuk, bátyámuram, batyu, bazár, bazilika (templom), bazsarózsa, bazsalikom, bazsalyikom, be = igekötő, amelyet az igével mindig egybeírunk: bead, benéz, bevág, belát, befut, bekap, bég.

TOBORZÓ.

A jó példa ragadós. Az elmúlt szám jó toborzó hírére többen is felbuzdultak és barátjaiknak, barátnőiknek megmutatták Új Cimborájukat, hogy ők is rendeljék meg ezt a kis újságot. A felbuzdulásnak lám eredménye is lett: Daróczy Éva Cluj toborozta Fogarassy Ágnes Cluj; Drohobeczky I. Cluj Pany Győzöt; Daróczy Böske Cluj Gergely Katókat Cluj.

A nagyok toborzójában részt vettek: Gödri Jenő, aki Kárpáthy Erzsikét és Péresi Leventét Cluj és Nagy Ibolykát Câmpana, Tamás Béláné, aki Szentmártoni Juditkát toborozta be a kis cimborák közé.

Doktor bácsi postája

Dr. Kiss Lajos.

Jó tudni, hogy a nátha a torokgyulladás, a kelés is, fertőző megbetegedés. Bár ezeket nem tartják nyilván ilyen értelemben. Nagyon ajánlatos tehát náthás, torokfájós embertársainkkal csak három lépésről beszélni (különösen a heveny szakban), ha nem akarunk magunk is hasonló bajt szerezni. Keléses emberrel lehetőleg ne fogjunk kezét. Ha pedig ezt nem tudjuk elkerülni, kezünket mossuk meg, mielőtt testünkhöz érnénk.

A fertőző betegségek másik nagy csoportja, az úgynevezett idült fertőző megbetegedés. Csak a gümőkóról teszek itt említést. Ez utóbbiról azt lehetne mondani, hogy az emberiség legnagyobb ostora. Azóta ismerjük, amióta a történelem van. Átlagban évenként minden ezer emberből egy-kettő gümőkórban pusztul el. És ez nagy szám, mert a betegségben sínylődők ebben a számban nincsenek benne.

Az államnak egyik legnagyobb gondja a gümőkór elleni küzdelem. A gümőkór csökkenti a munkaképességet, veszélyezteti állandóan az egészséges társadalmat. Bár a kezdete lehet sokszor heveny, de a lefolyása mégis idült. Évekig, esetleg évtizedekig gyötri a megtámadott szervezetet. A beteg ember váladékával terjed az egészségesre. Ragályozó volta annyira általános, hogy 15—20 éves korára az európai államok úgyszólván minden polgára keresztülesik az ú. n. első fertőzésen. A veszélyesebb fertőzés csak az ezután következő második fertőzés.

A tüdőbeteg ne használja az egészséges ember evőeszközét, ruháját. Ne lakjon egészségesekkel egy szobában. Beszédkor, köhögéskor tartson zsebkendőt a szája elé. Ne csókoljon meg másokat. Ha óvatosan viselkedik a beteg, megóvhatja környezetének egészséges tagjait, különösen a felnőtteket, mert a gümőkór az első fertőzés után már nem annyira ragályos, mint a heveny fertőző megbetegedések.

Tihamér lovag. Írta: Erős Ónody Rózsi.

Kóbor lovag volt Tihamér, akinek főfoglalkozása a háborúzás volt. Így volt ez a középkorban. Harcoltak a férfiak otthon és ha béke volt a hazájukban, küzdöttek idegen államok katonái között, pénzért és zsákmányért. Nehéz páncél borította Tihamér lovag testét, súlyos sisak volt a fején, hogy a reazúduló kardesapásoktól oltalmazza az életét. Vértje, pajzsa, minden csupa érc. A lovát is fényes ércből készült lemezek védelmezték. Amikor súlyos páncél díszében előrevágtatott, döngött alatta a föld. Hiszen hatalmas természetével nehéz volt ő fegyverek nélkül is, a lova is nagy, erőteljes állat volt, Thornak nevezte harci paripáját. Fegyverzetén és lován kívül, egy hűséges szolgája is volt a lovagnak, akit Gnomnak hívott, mert kicsi és fejletlen kezei, meg lábai voltak, de a vállai szélesek, a feje is jókorára kifejlődött és szokatlan testi erővel rendelkezett. Sokszor szedte Gnom föl a különböző csatatereken sebesült gazdáját és vitte a karjaiba, amíg csak biztonságba nem helyezte, hogy aztán odaadó ápolásával újra fölgyógyítsa sebeiből. Deli vitéz volt Tihamér lovag, szabályos vonásait, mintha csak bronzból faragták volna művészi kezek. Fekete szemei rebbenés nélkül néztek farkas-szemet a környező veszedelemmel. Sokat harcolt, de nem sok szerencsével mostanig. Azonban jelenlegi ura, egy idegen, hatalmas király, gyönyörű várkastéllyal és a hozzátartozó birtokkal ajándékozta meg szolgálatai fejében.

A lovag rettenthetetlen volt és nagyra-vágyó. Most végre elérte célját, várúr lett. Dübörögve vágtatott keresztül a hűséges Gnomtól követve sziklán épült várának leengedett felvonó-hídján. Amint az udvarra

Dübörögve vágtatott keresztül a felvonó-hídon.

berobogott, a lóról leugorva, odadobta a gyepelőt szolgájának, aztán komor föbolintással fogadta a várőrök, szolgák, csatlósok hódolatteljes köszöntését, hiszen ezek mátol kezdve az ő kénye-kedvétől függnek.

Éles szemeivel fölnézett a hatalmas köépületre és meglegedetten bölintott. Igen. Éz az, amire vágyott! Igazi sasfészek. Méltó hajléka lesz, ha majd a csaták zajából, zsákmánnyal megrakódva hazatér megpihenni, új erőt gyűjteni, újabb küzdelmekhez. Itt meg is lehet őrizni a megszerzett kincseket, ebben a hatalmas erődítményben fölveheti a harcot, ha rabló csapatok megtámadják. A lovag még sokáig akart harcolni, mert erős volt és fiatal és amint már mondám, nagyon becsvágyó is.

Miután birtokába vette az ajándékol kapott új otthont, terített asztal mellé telepedett. A patyolat-fehér abroszon csillogott a sok ezüst edény. Gazdagság és pompa vette körül, bármerre nézett. A szakács félve találta föl a finom estebédet, vajjon fog-e tet-szeni a nagy úrnak a főztje, megtartja-e őt továbbra is a várban, vagy pedig irgalmatlanul kiadja az útját?

A lovagnak tetszett a gondosan és jól elkészített étel, csak nagyon magányosan érezte magát. Behívatta hű szolgáját, Gnomot, hogy együtt igyanak jólétük örömeire. Sűrűn üritgették a nehéz aranykupákban gyöngyöző óborokat, amiket a vár pincéjéből hoztak föl a csatlósok.

Gnom kezébe ragadva a tele boros kupát, így köszönté föl gazdáját:

„Engedd meg, Kegyes Uram, hogy hű szolgád éltesse új birodalmadban. Adja Isten, hogy meg is tarthassuk váradat, amelyet oh hős lovag, aránylag könnyen szereztél, hiszen eddigi harcaink jutalma elenyésző csekélység volt ehhez a fejedelmi ajándékhoz képest!”

Gnom a jól sikerült köszöntő után éppen üríteni akarta kupáját, mikor tisztelettel és esodálattal tele tekintetét urára emelte. Megdöbbenve tette le a boros-edényt és megalbonázva bámult a lovagra, akinek eddig nyugodt és szoborszerű arca most halál sápadtan, eltorzulva nézett vissza rá. Az acélos fekete szemek most kegyetlen, kárhözatot hirdető pillantással döbentették meg a hű szolga szívét, aki el nem tudta képzelni, mi változtathatta úgy meg egyik pillanatról a másikra az ő urát.

Nagyot csörrent a Tihamér oldalára kötött kard, amint az asztaltól fölugrott, kemény, verekedéshez szoktatott öklén megfeszültek az izmok és torkán az indulattól

rekedten tört föl a hang: „Takarodj!” Szegény Gnom megrémült, rémülten hátrált kifelé. A lovag megreszketett. Mit is merészelt ez a szerencsétlen? Mivel bösztette föl hatalmas urát?

„Könnyen szereztem! Ostoba paraszt! Nagyobb árat adtam érte, mint fizettem eddig vérem hullásával az összes csatáimon!” — Tört ki Tihamérből a haragtó regező hang.

Súlyos léptekkel indult hálókamrájába, ahol keleti kényelemmel volt előkészítve fekvőhelye. Belenézett az ágyával szemben álló ölomkeretes tükörbe, amelyet arany gyertyatartókban égő hatalmas szál gyertyák világítottak meg, és visszariadt arca világító fehérségétől. Ledobta magát az ágytakaróul szolgáló puha tigrisbőrre és két tenyerével elfőlte az arcát. És a rettenthetetlen, a bátor Tihamér lovagnak nedvesek lettek a kezei a könnyeitől. Amikor megérezte magán hulló könnyeit, dühösen ordított föl:

„Sirmi? Mint valami gyöngye asszony?”

„Bort!” — Kiáltott ki parancsoló hangon és egy csatlós rohanva hozta a tele kupát. Ivott és egyre ivott a lovag. Eljött az éjféli. Lankadt kezéből kifordult a kupa és megmaradt tartalma szétfolyt, sötét foltot hagyva az ágy előtti drága szőnyegen.

„Aludni.” — Sóhajtott föl szinte könnyörögve Tihamér. És amikor elnehezült szempillái lecsukódtak, a szolga, aki eddig a boroskupát töltögette, fölvette a földről az el-ejtett edényt, elfújta a gyertyákat és lábujjhegyen ment ki a szobából, halkán behúzza az ajtót maga után.

A lovag egyedül maradt az árnyakkal tele sötét szobában. Egyedül? Majd mindjárt meglátjuk.

Egy hang halk suttogása rettentette föl szenderegéséből. „Ki van itt?” — kérdezte, de nem birt megmozdulni, ágyához szögezte a borzalom.

A hang újra megszólalt, halkán, nagyon halkán és mégis betöltötte suttogása az egész szobát. „Mit tettél lovag?” — Tihamér regeve parancsolta: „Hallgass!” De a szívet-hasogató suttogás újra csak kérdezte: „Mit tettél lovag?” „Oh hallgass hát”, — könnyörögött most már a lovag. „Hallgass, hiszen én jó voltam! Becsületesen küzdöttem, harcoltam, de soha sem volt szerencsém. Most végre van! Elértem, hogy legyen valamim! Menj el, hagyj engemet! Elvesztem, tudom, de végre is élni akarok és jól. Van váram, úr vagyok és gazdag!”

„Igen lovag, — simult füléhez halkán a hang, — van várad, van! Gazdag vagy és hatalmas, de milyen áron? Mit tettél lovag?”

Tihamér föl akart ugrani.

„Menj innen, hagyj. Ne jöjj fülembé sugni, tudom én jól, hogy mit vétettem. Hatalom kellett nekem és az gazdagságon alapszik. Menj innen, nem tettem más-ként.”

Lehelletként érte a válasz: „Túl a határon vítézek küzdenek. A ruházatuk, páncéluk, színeik olyanok, mint a tied. Hősök, mint te voltál!”

Verejték ült a homlokára, de a hang könnyörtelenül suttogott tovább: „El fognak veszni! El egy szálíg, mert elárultad őket! Ők a bátorszívű daliák, a te nemzedet sarjai! A testvéreid! Akik jogosan küzdenek, védve határaikat egy idegen uralkodó kapzsisága elől. Hiába minden hősiességük! Megvette a király egy váron, birtokon. A te váradon, a te birtokodon! Annyi szép, virágzó életet! Mit tettél lovag?”

Tihamér elkínzottan szorította fejét a párnái közé, mindhiába, a fülei egy betűt sem szalasztva el fogták föl a könnyörtelen suttogást.

„Ki vagy hát, hogy így gyötörsz, hogy nincs benned irgalom, hogy itt vagy és hiába kérlek, el nem távozol?” — kérdezte kínlódva a lovag. — „Felelj!” — követelte. De az átható, idegbénító suttogás egyre csak kérdezte: „Mit tettél? Férfi becsületed ára ez a vár. Nagyravágyásod elveszítet!”

„Árulóvá lettél lovag! És én el nem hagyhatlak, nem, soha: mert én vagyok a lelkiismereted!”

„Hah!” — kiáltott föl Tihamér lovag. — „nincs tovább! Gnom!” — ordította magán-kívül, — hozd hamar a lovamat!”

És alig pirkadt a hajnal, kivágtatott várából az új várúr. Sápadt arcára lehúzta sisakja rostélyát, nehéz fegyverei meg-megcsörrentek lovának vágatása közben.

Rettenhetetlenül vágott át a határörök gyűrűjén, csatlakozva a már harcoló tulsó csapatokhoz. Küzdött, míg csak el nem esett elárult nemzete vitézeinek soraiban. És mikor nehéz seb ajtaján távozott belőle az élet, megkönnyebbülten sóhajtott föl: „Lelkiismeretem hangja, ugye már nem suttogsz a fülembé borzasztó vádak? Megbékülsz, mert én is megbékülök! Gyalázatos jólét helyett a becsületes halált választva.” És leesett a lovag szép feje, örökre lecsukódtak szemei, de ajkai mosolyogtak. „Milyen szépen halt meg!” — suttogták vitéztársai, amikor eltemették a győzelem után, mert jogos igazságuk és bátor hősiességük megnyertté tették a csatát. Nem tudták meg soha, hogy megkönnyezett bajtársuk neve átokká válhatott volna, ha lelkiismerete vissza nem téríti gazdag várából, küzdő soraikba.

Józsi diák kalandjai.

lfjusági regény. * Irta: Nagy Kálmán.

(7)

Egyszer azon vette észre magát, hogy nagyon éhes. Betért egy bodegába és kávéért. A kávé nagyon rossz volt, alig tudta lenyelni, de jó meleg volt s jól fogott, mert odakint csepergésre állott az idő és nagyon hűvös volt a levegő. A kávé után szalonnát evett, ami nagyon lágy, undorító és füstöletlen volt s mégis kétszerannyiba került, mint odahaza.

A tengert még nem is láttam, jutott eszébe egyszer — s megindult abban az irányban, amelyikben sejtette. Ahogy mendegélt, egyszer a házak közt valami zöldes-kékes-szürkén domborodó körvonalaít pillantotta meg valami hegység félének. Csodálkozva nézte, mert úgy emlékezett, amint azt az iskolai atlaszában sokszor nézegette, hogy erre felé nincsenek hegyek. Amint tovább ment, észrevette, hogy tévedett, mert ahogy elhagyott egy-két uccát, mintha csak eltűntek volna a hegyek és előtte állott a tenger. Csöndesen hullámzott s messziről tényleg hegyet mutatott. Sok hajó volt rajta és nagyon sok csolnak. Hatalmas, füstölő tengeri hajók, kisebb gőzösök, bárkák, vitorlás csolnakok, motoresolnakok, halászesolnakok nagy összevisszaságban a tágas kikötőben. Egy hatalmas kereskedelmi gőzös éppen a part mellett volt az öbölben és keskeny palló vezetett rája. Körülötte nagy nyüzsgésben pezsgett a munka. Zsákhordó munkások százzal hordták a tömzsi zsákokat a hajóra. — Fejükre fehér vászonlepedőt borítottak, kezükkel a válluk felett átnyulva markolták a zsák száját és görnyedve, hogy a zsák súlya a hátuk közepére essék, szinte futva igyekeztek a hajóra. Egyik deszkán mentek, kiürítették zsákjaikat egy hatalmas garatba és futva igyekeztek a másik pallón vissza a közeli raktárig, ahonnan szakadatlan sorban jött a sok zsák és ürítette magát a hajó éhes gyomrába.

Józsi megállt a közelben s ámulva figyelte, hogyan ömlik, peregi a gyönyörű aranysárga kukorica a hajó testébe. Tanakodott magában, hogy milyen hajó lehet, de nem tudta kitalálni. Az árbócokon sok kisebb-nagyobb zászló volt, de egyet sem ismert belőle. A hajó oldalára öles betűkkel volt ráfestve a neve „Plymouth“. — Később mondta valaki Józsi mellett, hogy az egy angol hajó és kukoricát szállít. Látta a kapi-

tányt is a hajón, egy vörös pofaszakállas, matrőzpipás, nagyon haragos embert.

Egyszer nagyon megijedt Józsi, úgy, hogy majd megfagyott benne a vér, mert ahogy megfordult, közvetlen mellette egy hegyesszuronyú puskás, magas, határőrkatonára állott. Józsi egészen elsárgult s a szíve hangsan kalapált s moccanni sem tudott, úgy várta, hogy mit fog esinálni a katonára. — Szerencsére, az nem szólt egy szót sem, csak megfordult s tovább sétált. Azután vette észre Józsi, hogy minden száz lépésre van egy katona a tengerparton.

Délutánig nézegette a hajókat s leste, hogy nem szökhetne-e fel valamelyikre, de nem lehetett, mert mindenütt vigyáztak.

Éjszakára visszament az állomásra, ügyesen belopózott egy félreeső, üres vagonba s ott hált. Kicsit fázott, de azért jól aludt.

Másnap ismét a tengerparton kóborolt. Nézte a hajókat, a halászsókat. Látott egészen nagy halakat és furesa, különös alakúakat. A kikötő felett és messze a tengeren fehér madarak röpködtek, néha lecsapva a hullámzó víz tükrére. — Sirályok! — gondolta magában Józsi. Látott egészen apró csolnakokat is, amint vigan himbálóztak a vizen. — Nem mernék beleülni, — állapította meg magában. A tengerészek azonban meg sem mozdultak a csolnakban, akárhogy is hullámzott a tenger. A nagy angol hajó még mindig ott volt, de már nem hordták rá a kukoricát, csak kisebb csomagokat szállítottak rá.

Józsi most elment, s mert nagyon éhes volt, egy üzletben megvett négy zsemlet, két tábla főzőcsokoládét és egy félkiló almát. Két zsemlet és három rúd csokoládét mindjárt meg is evett és utána két almát. A többi pedig elosztotta a zsebeibe. Két zsemlet a nadrágzsebeibe, két almát a kabát külső zsebeibe s a csokoládét a belső zsebeibe. — Így ácsorgott, báméskodott tovább a parton.

Estefelé észrevett egy csomó diákot, amint a kikötő felé jöttek szép rendben, kettes sorokban. Lehetek ötvenen-hatvanan. Mellettük idősebb úriember jött. Ez biztosan a tanár lehet, aki vezeti őket — gondolta Józsi — és közelebb lopakodott hozzájuk. Azok éppen az angol hajó előtt álltak meg és a vezetőjük felment a hajóra s hosszasan beszélt a vörös pofaszakállas kapitánnyal. —

Végre a kapitány belegyezőleg intett és a diákok vidám tolongással igyekeztek a hajóra. Talán attól félt mindegyik, hogy esetleg ő lemarad a látványosságról s tolongva, zsivalyogva, egymást lökdösve-taszigálva lódultak fel a feljáró hidon. A professzor úr rájuk mordult: — csend legyen fiúk és ne tolagodjatok, mindenki jöjjön szépen, rendben, mert egyik sem marad le, — szólt s aztán előresietett a kapitánnyal a hajó belseje felé.

Józi csak azt leste, hogy a professzor úr tűnjön el szemelől s szépen utánaosont a fiúknak. A hajón nem vették észre s különben is a diákok azt hitték, hogy a hajó személyzetéhez tartozik, a kapitány meg azt hitte, hogy a diákokhoz tartozik.

Egy keskeny vaslépcsőn lejutottak a hajó belsejébe s a kapitány megmutatta a raktárakat, víztartányt, konyhát, gépházat. Józi mindenütt velük tartott s egy óvatlan pillanatban, mikor éppen egyik raktárhelyiséget nézegettek, ahol hatalmas ládák, csoma-

gok voltak felhalmozva, szépen beugrott egy nagy láda mellé s gyorsan földrehasalt. — Mikor a fiúk kimentek, a kapitány, aki hátul maradt, még végigjártatta szemeit a raktáron, de mivel nem látott semmit, ő is kiment s az ajtót bezáratta maga után.

Józi ahogy egyedül maradt, szépen, óvatosan felkelt s lábujjhegyen lépkedve beljebb húzódott s a raktár legvégiben, ahol a ládák közt egy kis üreget fedezett fel, szépen meghúzta magát. Kicsit szűk volt a hely, éppen hogy elfért benne, de felállani nem lehetett s feküdni is csak behúzott térdekkel. Próbálta egy kicsit, hátha meg tudná mozdítani a ládakat, de azok olyan súlyosak voltak, hogy meg sem bírta moccanani. Szerencsére úgy voltak elhelyezve, hogy attól nem kellett félnie, hogy a hajó himbálózásától esetleg ráomolhatnának és agyonlapítanák. Meghúzódott hát csendesen s még a lélegzetét is visszatartva figyelt.

(Folytatjuk.)

Egyszer egy királylány...

A IX-ik kép lakodalmi jelenete. (Rozsos Etel rajza.)

Az „Egyszer egy királylány“ e. meséjáték előadásának mindjobban közeledik a napja. Vannak izgalomban, akik szerepelnek. De azok is kíváncsiak, akik meg akarják nézni az előadást. No, kis cimborák, készüljete az előadásra. Aki szerepel, járjon el pontosan a próbákra.

A bemutató előadás rendes helyárok mellett, március 23-án délután 5 órától lesz

az Al. Davila Színházban. A második előadás március 25-én délután 5 órától és a harmadik március 27-én délelőtt 10 órától. — Jegyek megváltása iránt érdeklődni lehet az Uj Cimborá szerkesztőségében, délelőtt 12 és 1 között, vagy a rajzkiállítás rendezőbizottságánál.

Szót fogadok, édesanyám!

Szindarab Anyáknapijára és vizsgára. Írta: **Horváth Sarolta.**

LACI: Félsz, mégis félsz! Félsz, hogy elrabolnak a vándor-cigányok! És én mégis megyek (Toppant.) Azért is megyek! De, ha csak egy szóval is árulkodni mersz, akkor — akkor — ...! Tudd meg, hogy többé szóba se állok veled! Te — gyáva!

PALI: Nevezd akárminek, mégsem megyek veled! De — árulkodni nem fogok. Nem vagyok én spicli!

(Függöny)

II. FELVONÁS.

I. jelenet. Cigányvajda, Fruzi, Rozinka, cigánylegény.

Szín: Néhány fa, bokor. A színpad egyik oldalán cigányok ülnek tűzvilág mellett. Éjszakára jár az idő. Nagy üstben étel fő, egy cigányné kavargatja. Közben beszélgetnek, visítoznak, hancuroznak a tűz körül.

CIGÁNYVAJDA: Jekacku pumgágyi kuliju purticsi hrule malacs pecsenye.

CIGÁNYLEGÉNY: Siessen Fruzi, dáeski móre butkorucsi, zruli prudi bozse mózes, éhes vagyok pecsenyére.

ROZINKA (cifra cigánylány, csipőre tett kézzel illegeti magát a tűz mellett): Ejnye, idesanyám, rühihi pridáne, valute kacáre, nem les mán súp ruhám. Ebben a vácsák fálubán nem lehet semmit lopni az emberekül. Pedig kellene nekem piros bársony papucsinkó, súp gyöngy a nyákámba, aranyos surcs rajtam, széles pántliká a hájambá!

FRUZI: Még a segény tolvaj csigányokra is ross nápok járnak most, nem úgy mint az én lány koromba! Frule puppi korucsi, csigányleány, súp Fruzi mindig tudott a vásárba súp holmikát lopni. Most — verje meg a Devlá — nem jut á kezünk ügyibe még egy gyerek se, akinil lesedjük a ruhát á rajkók sámára. Ott alusnak csórén a bokor tövében segény kis purdeim. Nem segít rajtunk az a ross Devla sem!

CIGÁNYLEGÉNY (már a Fruzi beszéde alatt feláll, kezét szemé fölé tartva nézeget be az erdőbe, hallgatózik. Hirtelen megszólal): Pst! Pst! Hallgassatok samarak. Valaki gyün erre felé. Hogy a Devla világosicsa meg ezst a sü-

titsiget, alig látok. — Ni csak, ni! Errefelé gyün! Dik mó! (Bukfencet vet.) Ne jajgass Fruzi néni, egy úrfiféle gyermek jön. Jól látsik, mert éppen rávilágít a tűzs. Dádé, dádé (megrázza a vajdát), ráijessek?

CIGÁNYVAJDA: Nem! Dehogy dik móré, hanem barátságosan fogadjuk, megvigasztaljuk, mert biztosan eltévedt. Még finum málácspecsenyével is megvendégeljük, megigérjük neki, hogy hazsavissük s mikor már megbarátkozsott velünk, ákkor levessük a finum ruháját és sélnek eressük. Menjen azs úrfi a seme világába. (Elhelyezkednek, csendesen beszélgetve várják a fiú érkezését.)

II. jelenet. Laci, előbbieik.

LACI (jön szomorúan, lecsüggesztett fejjel): Nem tudom, hová jutottam. Istenem, Istenem! Tegnap este óta járom az erdőt és nem találom a hazafelé vezető útát. Most világosságot láttam errefelé, hát ide jöttem. Hátha jószívű pásztorok melegednek a tűznél, akik haza vezetnek. (A cigányok mozgolódní kezdenek.) Közelebb megyek! (Lép néhányat, felismeri a cigányokat, ijedten hátrál, futásnak ered.) Jaj, Istenem, a vándorcigányok! Végem van!

CIGÁNYOK MIND (felugrának, utána rohannak): Hohó, úrfi! Gyöjjék csak vissza! (Megragadják minden oldalról, ráncigálják a tűz felé.)

LACI (nyöszörögve): Hagyjanak el! Engedjenek szabadon! Vezessenek haza, csak ne bántsanak.

CIGÁNYOK (középre állítják, gúnyosan vigyorognak).

VAJDA: Dikmó! Halljátok, mit mond azs úrfi? Hogy vigyük hazsa! Perse, hogy a bíró elfogjon bennünket, astán se pénzs, se posztó. Így legalább postó les, mert elvessük azs úrfitól ezst a súp kabátot, éppen jó les a kis Csupri fiamnak, aki most éppen erről álmodik. Gyüj-jön csak úrfi. (Mind nekiesnek, ráncigálják le róla a kabátot, sapkát, cipőt.)

CIGÁNYLEGÉNY: Úgy látom, gázsdág papája van azs úrfinak; nó, legalább nem les nehézs dolog felöltöztetni, ha csórén megy hazsa.

FRUZI: De hogy ne mondhasa azs úrfi, hogy ross sivűek vagyunk, azst a kis nadrágot

hagyjátok rajta, gyerekek; úgy sem jó a rajkóknak.

LACI (*megettépázva, szomorúan áll az öt körülugráló cigányok között*): Mit vétettem én nektek, hogy így kínoztok? Adjátok vissza a kabátomat, mert fázom. (*Sírva.*) Ó, miért is jöttem az erdőbe?! (*Hirtelen, toppantva lábával, megfenyegeti a cigányokat*): Csúnya, piszkos cigányok; várjátok csak!

VAJDA (*dühösen megrázza Lacit*): Ni, zsak-hicu morli! Még fenyegetőzszik a bibás! Gyertek, kössük a fához, aztán sedjük a sátorfát, mert ha valaki ránk talál, mind a dutyiba kerülünk.

ROZINKA: Kössük, kössük, én is segítek! Hamar a máztságot. (*Mind kötözik a fához, a kétségbeesetten kapálózó Lacit, azután mind ütnék, rúgnak egyet rajta, „nese, nese”. Laci lehajtott fejjel áll. A cigányok szedelőzködnek, eloltják a tüzet, aztán csörtetve el.*)

VAJDA: Hej, a purdékát a bokorba ne felejtsük!

FRUZZSI: Mán elől futnak. (*Még visszafut, meghúzza a Laci haját.*) Jó éjsakát úrfi! Vájják ki a hollók a semit. (*El; utána csend.*)

III. jelenet. Laci egyedül.

LACI (*néz a cigányok után*): Elmentek a kínzóim! Legalább ne kötöttek volna a fához. Mit tudjak csinálni?... Szegény édesanyám, ez-óta kisírta a két szemét... (*Szomorúan*): Milyen rossz gyermek is vagyok én... Mégis csak Palira kellett volna hallgatnom, akkor nem lenne szomorú most édesanyám. Talán azt hiszik, hogy meg is haltam... Édes Istenem, most az egyszer segíts haza, ígérem, hogy mindig engedelmes, jó gyermek leszek! (*Elsírja magát.*) Holnapután lesz az Anyák napja és én nem mehetek el a többi gyermekkel a templomba. Más mondja el helyettem a verset, melyet nekem adott a tanító néni. És nem adhatok virágot édesanyámnak. Ó lesz a legszomorúbb édesanya vasárnap. És mindennek csak az én engedetlenségem az oka... Csak most segíts meg, Istenem! (*Messziről kiáltás, láрма hallatszik, mely egyre erősödik. Laci hallgatózik.*) Ha!... kiabál valaki... (*Örömmel.*) Az én nevemet kiáltják! Istenem, meghallgattad imámat. Legyen áldott a Neved! (*Kiabál.*) Hahó... ha-hó, ha-hó-ó-ó! Erre, itt vagyok! (*Kis szünet, a láрма erős, majd beront a színre Pali egy lámpával.*)

IV. jelenet. Laci, Pali.

PALI (*nagy bottal, szalad, meglátja Lacit, hozzárohan*): Hurrá! Végre megtaláltunk! (*visszafelé kiabál*): A-nya,... Ferenc bácsi... halló!... erre... itt van Laci! (*Lóbálja magasan a lámpát.*) No, nemsokára ők is itt vannak. Én egy kicsit előre szaladtam, amikor a hangodat meghallottam. (*Üleli Lacit, közben kér-*

dez, oldaja a kötelet. Cigányok közé kerültél? Látom sápadt vagy, biztosan nem adtak enned és kínoztak. A ruháidat is elvették. Szegény Lacikám, te jól megbűnhödtél a szófogatlanságodért. No, de itt vannak anyáék, velük a fél falu. Az egész erdő tele van emberrel. Jaj lesz a cigányoknak, ha rájuk találnak!

V. jelenet. Előbbiek, anya, Ferenc bácsi (lámpával).

PALI (*előre szalad*): Itt van a szökevény, édesanyám. Nézze, szegényt, hogy elkínozták a cigányok!

LACI (*lehajtott fejjel áll, aztán sírva borul az anyja nyakába*): Anyám, édesanyám!

ANYA (*magához öleli, szeretettel simogatja a haját*): Kis fiam, Lacikám! Csak hogy megtaláltunk! Nincsen semmi bajod? Bántottak a cigányok?

LACI: Semmi bajom édesanyám, csak a szívem fáj, hogy megszorítottam azt, akit legjobban szeretek a világon. Bocsásson meg édesanyám most az egyszer! Ime, most megfogadom, hogy ezután engedelmes, jó gyermek leszek és tudom, hogy (*a gyermekek felé fordulva*) ma ezt velem fogadja meg minden kis társam. A jó Istent pedig arra kérjük, legyen segítségünkre, hogy ezt a fogadalmat meg is tarthassuk. (*Megcsókolja az anyja kezét.*)

ANYA (*kezét a Laci fejére teszi*): Igaz, hogy szomorúságot okoztál nekem, de megbocsájtom, mert látom, hogy szívből bánod, hogy engedetlen voltál. (*Homlokon csókolja.*) De most induljunk haza, mert várnak otthon.

FERENC BÁCSI (*előre jön*): Engem nem is lát meg, Lacika! Pedig le sem hunytam a szememet, amióta eltűnt. Hadd tapogassam meg, nem törték össze a csontját a cigányok?

LACI: Kutya bajom, Ferenc bácsi s amit kaptam megérdemeltem.

FERENC BÁCSI (*nevetve*): Há, iszen ebben igaz van, lelkem, de műk azért mégis féltettük. No, induljunk csak, mert mindjárt megvirrad (*indulnak*).

PALI (*súgva Lacinak*): De azért van ám gyöngyvirágunk! Itt szedtem a bokorban, amíg ti anyával beszélgettetek. Fog ám ennek örülni, mert ez a kedvenc virágja.

LACI (*melegen, érzéssel*): Édes, jó anyám, mennyire szeretem. (*Megölelve a Pali nyakát.*) Úgy-e Palikám, ezután mindig jók leszünk?

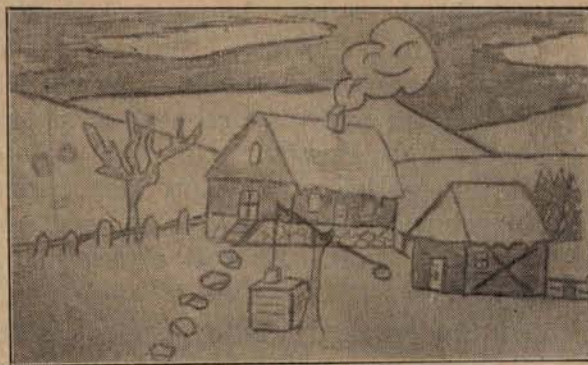
PALI: Jók bizony, mert édesanya csak jó-ságot érdemel a gyermekeitől! De hazafelé menet énekeljük el azt a dalt, melyet Anyák Napjára tanultunk az iskolában. (*Tetszés szerinti dal, a fiúk indulnak. Az ének mind halkabb.*)

(Függöny.)

(Vége.)

Falusi udvar télen.

Az országos rajzkiállításra beküldött gyermekrajzok közül lekicsinyítette a cinkográfia. Eredetijét fejből rajzolta: Tar Béla IV. el. ot. Abrud.

Csevegés Tudóka Ferkóval az időszámításról.

Írta: Nagy Mihály.

(Folytatás.)

Jól tudjuk, hogy a tudósok, régiségbuvárok sok olyan őskori leletet ástak ki a föld kérge alól a földtani alakulatok vizsgálata közben, amelyek arra mutatnak, hogy ezen a földön nyolevan-, száz-, százhúszezer esztendővel ezelőtt is volt szerves élet. Emberi és állati csontvázak megtalálásával, összeállításával tudnak erre következtetni. Azért mi mégis csak 1938. évet írunk, igaz, hogy nem a világot teremtése óta. A zsidók is, akik pedig a hitük szerint a világ teremtésétől számítják az éveket, csak 5698. esztendőt írnak. Minket inkább a mi időszámításunk és a zsidóké érdekel, annál is inkább, mivel az ő törvénykönyvük és nemzetük története benne foglaltatik a mi Ótestamenti szent könyviinkben.

Lássuk tehát elsőbben:

a zsidók időszámítását.

Ők tehát Krisztus urunk születésekor 3760-at irtak volt. A zsidó naptári év tehát mindig 3760 évvel van előbbre, mint a miénk. Az már rég túlhaladott álláspont afelett vitatkozni, hogy a világ teremtése óta csak ennyi évet, vagyis ma 5698-at számítanak. Hiszen vannak már a régi korból kiásva olyan edények, szobrok, faliképek, fém-tárgyak, konyhafelszerelések, egész tűzhelyek, amelyek arról tanuskodnak, hogy nemesak a világ léte-

zése, hanem az emberi műveltség is sok ezer évvel régebbi keletű a zsidók időszámításánál. Vizsgáljuk körül alaposan, hogy miképp számították ők az évet, hónapokat és hány napból állították ők össze az esztendőt?

A zsidók a holdnak földkörüli forgása szerint számították az évet és azt „holdévnék” nevezték. Ez tizenkét holdnapból állott, melyekben felváltva 29 és 30 napot számítottak. Ilyen számításal esztendejük 354 napból 8 órából 48 percéből és 38 másodpercéből állott.

Minden holdnap az újhollddal veszi kezdetét. Ebből a „holdnap” elnevezésből alakult ki a ma is használatos „hónap” elnevezés.

Amint előbb mondtam, a hónapok felváltva hol 29, hol 30 naposok, a 8-ik és 9-ik hónap pedig hol 29, hol 30 napból állanak. A hónap újhollddal kezdődik. Erre a napra a zsidók törvénye a *Mózes IV-ik könyve* 28-ik részének 11-től 15-ig terjedő verseiben bizonyos ünnepi áldozatokat ír elő, amelyet a zsidóknak be kellett tartaniok. Mivel pedig a régi időkben a zsidóknak nem voltak kalendáriomjaik, Jeruzsálemben székelte a főpapi tanács, amely meghatározta, hogy az újholl mikor kezdődik, amint ez beállott, gyorspostákat küldött szét az országba, hogy mindenki tudja ünnepeit kiszámítani. A távol lakók ilyen formán tíz napon belül

alig értesültek arról, hogy melyik nap legyen az ünnep kezdete. Nehogy az ünnep igazi kezdetét elmulasszák, elrendelték, hogy a 30 napos hónap 30-ik napja is újholdnak vétessék. Így két újhold napját ünnepelték, mely kétnapos ünnep azután is megmaradt, amikor már kalandáriomjok is volt. Ez volt a távollakók *kettős ünnepe*.

Miután egyik újholdtól a másikig általában 29 és fél nap telik el, tehát a zsidóknak a rendes napévnél 11 és egynegyed nappal kevesebb volt. Hogy ezt a hiányt pótolják, minden második vagy harmadik évben egy új, 29 nappal álló hónapot szurnak be és ezt szökőéveknek nevezik. Ez az időszámítás 19 évi ciklusokként van megállapítva, amelyben a 3-ik, 6-ik, 8-ik, 11-ik, 14-ik, 17-ik és 19-ik évek voltak a szökőévek. Hogy pedig a ciklusnak hányadik évében vannak és egyszersmind hányadik ciklusban, úgy számították ki, hogy az évszámot elosztották 19-el. Az így kapott szám mutatja azt, hány

cyklus volt és a maradék, amit *arany-számnak* neveznek, megmondja, hogy az utolsó cyklus hányadik évében vannak. Tehát a folyó 5698 zsidó évszám elosztva 19-el azt mutatja, hogy most a 299-ik cykilus 17-ik évében vannak a zsidók. Ez tehát szökőévök. Ez a 17 most az *arany-szám*. Amikor az osztás folytán ninesen maradék, akkor az arany-szám 19. Vagyis ezen ciklusban az utolsó év. Azután új cyklus kezdődik.

— Ugy-e, Ferkó fiam, milyen komplikált a zsidók időszámítása?

De jövő alkalommal arról fogok beszélni, ami minket keresztyéneket és így téged is jobban érdekel:

a mi időszámításunkról.

— Nagyon szépen köszönöm tanító-bácsi a mostani tanulságos tanítását! Igazán érdekes és új dolgok ezek előtttem. Nem is felejttem el!

— Elhiszem fiam, mert figyelmes és jóeszű gyerek vagy!

Bemutakozó.

Kedves Marcella néni és kedves cimborák! Végre én is bemutatkozom. Nevem:

Gr. Bethlen Margit. Nagyon szeretem az „Uj cimborát.” Clujon lakunk. Nagyon

sajnáltam, hogy nem mehettem a tea délutánra, de szerepeltem. Minden cimborát üdvözlök.

Ulmeni-i kis cimboráink, Horváth Sarollával, a tanítónénivel együtt az iskolájuk előtt. Életrelvő gyerekek ezek a ulmeni-i kis cimborák, eddig is többször megdicsértük őket. Itt mutatkoznak be a képen s tiszteletüket és üdvözlőket küldik a többi kis olvasóknak.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Labud Andris Alba-Iulia, II. g. o. t. Küldöd a megfejtést! Látom a rejtvényfejtés nagyon érdekelt, ha nem is küldöd be minden alkalommal, de minden szám rejtvényét megfejtetted. A rejtvényfejtés, ezt már többször is írtuk, nem haszontalan időtöltés, nagyon is hasznos foglalkozás, a gyermek eszét csiszolja s gondolkodásra tanítja. Régi hűséges olvasóm vagy, Andriska, jól esik látnom a nevedet azok között, akik még az indulás évében léptek be az Új Cimborá olvasótáborába. — *Recha Bertalan* el. isk. tan. *Satmar*. Köszönöm kis Recha a névnapj jókívánságokat. Jól esett a figyelmed. A kacsás talalós kép- és a rejtvény megfejtést küldöd leveleddel együtt. — *Klein Aranka I. g. o. t.* A megfejtés alá azt írtad: „Teljes tisztelettel a rovatvezető bácsinak.“ No, átadtam neki a megfejtést. — *Ferencz Iduska Capud IV. el. o. t.* Most írtál legelőször az Új Cimborának, szépen, rendesen és helyesen. Külön öröm számomra mindig, mikor egy ilyen tiszta és rendes levelet a kezembe veszek. Írod, hogy eddig Margit nővéred nevére járt a lap, most te örökölted tőle. Tőled viszont majd Sándor öcséd kapja. Így van ez rendjén. Nem láttatok valamikor Cămpia Turzi-ban? — *Takács Erzsébet I. g. o. t.* és *Albert III. g. o. t. Zălau*. Lám, a kitartás, a hűség, ha nem előbb, utóbb meghozza a maga jutalmát. Ti is, megkaptátok hűségetekért a kis veteránok újévi ajándékát. A rajzod a kiállításra bekerült.

Winkelmayer Annuska és Mancika II. g. o. t. Új, gyönyörű keresztrejtvénnel leptétek meg az Új Cimborát. Én is örültem neki, de jobban örülnek majd a megfejtők. Lesz min törni a fejüket! — *Bálint Károly és István Cernatu*. A veteránok névsorában ti is benne vagytok, azonban az újévi ajándékot nem kaptátok meg. Innen mi elküldtük, akkor valahol útközben vesztett el. Utánanéznünk mindenesetre a küldeménynek. A megfejtést átadtam a rovatvezetőnek. — *Haas Lya Buzias Port*. Messze vagy tőlünk kicsi Lya, de a szívémben egész közel vagy hozzánk. Pár soros leveledből látom, hogy érdeklődéssel olvasgatsz az újságot s most már megkezdted a keresztrejtvények fejtegetését is. Legközelebb, ha írsz, írd meg, hogy hányadik osztályba jársz. — *Dobránszky Irénke IV. el. o. t. Turcheș*. Küldöd a keresztrejtvény megfejtést és a bemutatkozó levelet, benne a fényképedet. El sem tudtalak volna képzelni, ha nem látom a fényképed. Így most már nemcsak levélből, de fényképről is ismerlek. Milyen kedves a sok virág a kezdedben. Úgy látszik szereted a margaréta virágokat, mert még a ruhádra is az van hímezve.

— *Pataki Béla és Pista Cluj*. Régi hűséges olvasói vagytok az Új Cimborának. Különösen téged, Béla, a rejtvény-rovat érdekelt. Nem csak megfejtetted őket, de újakat is szerkesztel. Mindenestre életrevalóságra mutat a tevékenykedésed.

Deési Zoltán Huedin. Akkora kis legény voltál, mint egy pamutgombolyag, mikor nálatok jártam — s ehol már a III-as számot írod a neved mellé, s milyen szorgalmas és hűséges olvasója vagy az Új Cimborának! Példát adsz a többi gyermekeknek is. A rejtvényeket nemcsak megfejtetted, de már újakat szerkeszteni is próbálsz. No, csak előre a megkezdett úton! — *Pitő Laci III. g. o. t. és Mancsi, Iașii*. Leveletekből látom, hogy nem akartok az erdélyi kis cimborák mögött maradni, ugyancsak tevékenykedtek. Nemcsak megfejtést küldtök, de újjak szerkesztésén is firtok a fejeteket. A kacsás megfejtést is elsőnek küldtetek be. A Laci külön dolgozatát átolvastam. Laci komolyan indul — adja Isten, hogy a megkezdett úton soha meg ne torpanjon. A kis dolgozatot át kell még egyszer írni, feltétlen rövidebbre fogni, hogy közölhető legyen. Aztán, ha időd van, próbálkozz máskor is egy-egy leírással. — *Borza Jolánka és Andor IV. el. o. t.* A legutóbbi szám megfejtését átadtam a rovat vezetőjének. — *Simon Jolánka V. el. o. t. Nyárádszentimre*. Rég nem adtál már magadról életjelt. Tanultál s szabad idődben szorgalmasan olvastad az Új Cimborát, a rejtvényeket is mindig megfejtetted. Igéred, hogy ezután szorgalmasabb leszel. A toborzásért nyilvános dicséretet kapsz. Te most már nem tartozol az álmos cimborák közé. Remélhetőleg Slakovits Iluska és Jóska azóta már meg is kapták az újságjukat.

Jäger Aranka és Gabriella. Virágmagot nem sikerült gyűjtened a nyáron, no majd pótolod az idén. A rejtvénymegfejtésed a sorsolásra bekerült.

Humor.

— Nézd, kislányom — magyaráz a mama — a pénzt, amit kapsz, nem szabad elfecsérelni, hanem össze kell gyűjteni, mint az az új cimborák is teszik, hogy majd később valami hasznos üzletbe fektessék. Mit csináltál például azzal a 20 lejjel, amit vasárnap a nagymamától kaptál?

— Befektettem egy cukorkaüzletbe.

Mi? Egyszer egy királylány
F. László Marcella meseoperettje.

Hol? Az Alexandra Davila
színházban.

Mikor? Március 23–25,
és 27.-én.

FEJTŐRŐ

1. Névjegyrejtvény.

Beküldte: *Mihály Barna*, IV. el. o. tan.

TSZENIGYÖGYR BALERT

országfor

GESZED

Ki fenti névjegynek a tulajdonosa és miről híres?

2. Kockarejtvény.

Beküldte: *Szász Balázs*, II. g. o. tan.

6	6	5
5	7	4
3	4	5

Ezeket a számokat úgy kell elhelyezni a kockákban, hogy minden irányban összeadva, eredményül 15-t adjanak.

3. Földrajzi pótlórejtvény.

Beküldte: *Pataki Béla* IV. e. o. t. Cluj.

—apán, —zsia, —anking, —slo, —anghai,
—arsó, —zland, —isza, —szak Borneó,
—éland.

A fenti földrajzi nevek kezdőbetűi Petőfi Sándor egyik szép költeményének a címét adják.

Megfejtési határidő: 1938. március 25. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A 3-ik számban közölt rejtvények megfejtései: 1. Földrajzi pótlórejtvény: Sylveszter. 2. Magánhangzótlanul: Olesó húsnak híg a leve. 3. Találos kérdés: Új Cimborá.

Megfejtést küldtek be: Vámszer Márta, Szilágyi Erzsébet és Dezső, Labud Andriska, Kemény György, Klein Aranka, Deák Lajos, Ferencz Iduska, Borza Jolánka és Andor, Dobránszky Irénke, Simon Jolánka, Bálint István és Károly, Haas Lya. A Fägăraș-i iskola VII. o. növendékeinek nevében Kolesár Erzsébet,

Papp Mária Magdolna, Orbán K. László, Pataki Béla és Pista, Pitó Laci és Mancsi, Dézsi Zoltán, Csepregy Gabika és Palika, Iszlay Erzsébet, Matild és Jenőke, Richter Testvérek, Demjén Laci, Ineze Gábor és Balogh Jolánka.

Nyertesek letttek: Papp Mária Magdolna, Mineu, Bálint István és Károly, Cernatu, és Demjén Laci, Satu-Mare.

Az Uj Cimborá II. országos gyermekrajzkiállítása.

Az Uj Cimborá II-ik országos gyermekrajz-kiállítása ünnepélyes külsőségek között március 6-án délelőtt 1/212 órakor nyílt meg. Dóczyné Berde Amál festőművész nő meleg szavakkal méltatta azt az óriási munkát, amelyet az Uj Cimborá a gyermekek rajzmozgalma érdekében kifejt. A társadalom, egyházaink s vezetőembereink minden támogatását megérdemli az Uj Cimborá akkor, amikor országos viszonylatban is ilyen győnyörű eredményt tud felmutatni.

A szerkesztőnői a rajz gyakorlati értékét fejtette ki, — hogy miért is van szükség a rajzmozgalom ébrentartására. — Azért bizony, mert alig van foglalkozási ág, ahol a rajzra szükség ne lenne. Tamás Béláné, az Uj Cimborá Baráti Társaság elnökasszonya, a szülők köszönetét tolmácsolta az Uj Cimborá szerkesztőségének. A kis cimborák közül Poruțiu Lici és Horváth Erzsike köszönték meg a közönség érdeklődését.

A kiállítás március 20-ig lesz nyitva, látogatási idő naponta délelőtt 10—1-ig, délután 3—6-ig. A helyiek részére, akik rajzokat adtak be, 12-én, szombaton 3 órától lesz a rajzverseny. A díjak kiosztása márc. 20-án délután lesz.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

**TELEKY DEZSŐ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.